

структуровані PhD- програми Same на третьому циклі здійснюється інтеграція науки і освіти , це особливо важливо для нас « , - сказав С. Квіт.

Отож ,беручи до уваги вище сказане ,можна зробити висновок ,що прийняття нового закону є революцією в сфері вищої освіти України . Можна по - різному відносити до цих нововведень , шукати в них плюси , мінуси , якісь підводні камені , але це не зменшує факту того , що система освіти в Україні повністю змінила свій « радянський « вектор розвитку на європейський.

Список використаних джерел:

1. Закону України «Про вищу освіту» (від 30 вересня 2014 року).
2. Стаття «Які зміни несе новий Закон України «Про вищу освіту» Владислав Булатчик.
- 3.»Закон про вищу освіту: вчитися по-новому» Олег Карп'як.

Окремі наслідки тимчасової окупації території Автономної республіки Крим

Кулак В.М., студент 1-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри **Юрковська Л.Г**

Зовнішня агресія Росії, результатом якої стала втрата Україною Автономної республіки Крим, проявила ряд серйозних економіко-правових проблем і одночасно породила нові. Перш ніж охарактеризувати економіко-правові наслідки від втрати Криму, необхідно з'ясувати наскільки міцні економічні зв'язки Криму та України, чи має місце економіко-правова залежність АР Крим від України, яким був внесок АР Крим у створення національного валового внутрішнього продукту України.

Автономна республіка Крим тісно пов'язана економічно з Україною, про що свідчать статистичні дані щодо міжнародної торгівлі регіону. Кримська доля в українському експорті та імпорті становить всього лиш 1,5-1,6 %. В свою чергу питома вага Криму (разом з Севастополем) у створенні національного ВВП протягом 2001-2012 рр. становили в середньому 3,6-3,7% при тому, що населення Криму складає 4,3% населення України. В той же час Крим завжди був дотаційним регіоном – розмір дотацій складав приблизно 40 % від сукупного бюджету півострова.

АР Крим тісно пов'язана з Україною інфраструктурно – півострів забезпечується питною водою та електроенергією на 80 % з території України. Залізничне сполучення з Кримом можливе тільки через територію України. Ще один важливий аспект – в Крим їздили відпочивати переважно громадяни України, їх частка в загальному туристичному потоці складала приблизно 70-75%. Таким чином, АР Крим економічно та технічно сильно залежить від України, проте зворотня пряма залежність не спостерігається.

Основний прямий економіко-правовий наслідок анексії Криму – втрата чорноморських родовищ газу. На даний момент Україна втратила газові родовища, що знаходиться на шельфі Чорного моря в районі Кримського півострова. Станом на кінець 2013 року Україною було розроблено всього лиш 4 % від загальної потужності родовищ. Слід зауважити, що розробка шельфових родовищ потребувала чималих фінансових ресурсів. Проте поступова розробка чорноморських родовищ розглядалась як дієвий шлях зниження залежності від поставок газу з Росії. Зокрема, планувалось збільшення видобутку газу з 1.8 млрд. кубометрів до 5 млрд.

Націоналізацію українських підприємств, що знаходяться на території Криму, слід відносити також до прямих економічних втрат. Під націоналізацію в Криму можуть потрапити як державні, так і приватні підприємства. До найбільш ймовірних об'єктів націоналізації відносяться «Чорноморнафтогаз», «Укртрансгаз», ряд потужних підприємств хімічної промисловості, порти, понад 130 туристичних об'єктів, а також чисельні приватні підприємства. Очевидно, доля приватних підприємств залежить від домовленостей між Україною та Росією. В той же час доля стратегічних державних активів не підлягає сумніву - активи «Чорноморнафтогазу» та «Укртрансгазу» було націоналізовано 17 березня 2014 року. В подальшому очікується, що активи Чорноморнафтогазу ввійдуть до складу «Газпрому», і Росія розпочне активне освоєння газових і нафтових родовищ на шельфі Чорного моря.

Окрім цього, в українських приватних власників кримських активів виникне проблема їх перереєстрації. Вся приватна власність, включаючи землю, нерухомість, підприємства у АР Крим має бути переоформлена відповідно до російського законодавства.

Непрямі економіко-правові втрати від тимчасової окупації АР Крим можуть мати

значно більший обсяг, аніж непрямі. Основне питання – яким чином будуть розвиватись відносини з стратегічним торгівельним партнером і агресором водночас – Росією, оскільки Україну і Росію поєднують міцні економічні зв'язки. У 2013 року РФ була найбільшим торговельним партнером України. На неї припадало 24% експорту українських товарів.

Значну частину українського експорту до РФ купують російські державні компанії, і російська сторона може не чекати на створення виробничих потужностей, які поступово замість українську продукцію – рішення щодо продовження контрактів може базуватись не лише на економічних, а й на політичних факторах. Скасування контрактів негативно вплине на російську економіку, проте цей вплив буде меншим за вплив на економіку України. Враховуючи те, що історично українська продукція була розрахована в першу чергу на російський ринок, стандарти якого відрізняються від європейських, також виникають серйозні питання щодо її конкурентоздатності на інших зовнішніх ринках. Переорієнтування товарних потоків на ринки інших країн у короткотерміновому періоді дуже складне. Залежність України від поставок російського газу залишається вкрай гострим питанням, а різке підвищення ціни на газ негативно відобразиться на галузях, які активно споживають газ в якості сировини.

З вище викладеного можна зробити висновок, що мінімізація економіко-правових наслідків втрати Криму значною мірою лежить в політико-правовій площині. Перед новообраною Верховною Радою України, Президентом і Урядом України стоять завдання як налагодження постачання в Україну альтернативних джерел енергії, так і розробки на підставі норм міжнародного права та підтримки світового співтовариства нових політико-правових форм взаємодії з Російською федерацією щодо тимчасово окупованих території України.

Адміністративно-правова реформа в Україні: тенденції впровадження

Лупашко А.О., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Лазаренко Л.А.**

В Україні впроваджують адміністративно-територіальну реформу. Після децентралізації місцеві громади матимуть більше повноважень, кількість районів зменшиться у чотири рази. А от змін в обласному управлінні не буде. Про це повідомив голова правління Центру політико-правових реформ Ігор Коліушко.

Голова правління Центру політико-правових реформ зазначив, мета влади – це дати місцевому самоврядуванню більше повноважень та фінансів, але для цього потрібно провести адміністративно-територіальну реформу. «Сьогодні в Україні 11,5 тис. суб'єктів місцевого самоврядування і 10278 – це сільські ради. Фактично більшість сільських рад має населення не більше 500 мешканців. Така адміністративно-територіальна одиниця не може прийняти більшість тих адміністративних повноважень, які ми хочемо передати», – зазначив Ігор Коліушко.

Він зазначає, що громадам хочуть передати повноваження щодо розробки генерального плану розвитку їх місцевості, розпорядження землею, будівництва, благоустрою територій, житлово-комунальних послуг, місцевих доріг, комунального транспорту, початкової освіти дітей, охорони здоров'я первинного рівня, організації догляду за інвалідами та пристарілими, інфраструктури культурного і спортивного розвитку, пожежної та громадської безпеки громадян. «Зрозуміло, що у громадах по 500 мешканців виконання усіх цих повноважень просто не є можливим, тому й має відбутися адміністративно-територіальна реформа – замість 11, 5тис. суб'єктів місцевого самоврядування в Україні має бути 1400», – розповів голова правління Центру політико-правових реформ.

Під час реформи також планується укрупнити 490 районів. Зараз точаться суперечки, скільки їх точно повинно бути. За проектом народного депутата України Юрія Ганущака їх буде 100, а за проектом Ігоря Коліушка – 126.

«Головна розбіжність у наших підходах щодо реформування районів полягає в тому, що Ганущак бере за основу функцію надання медичної допомоги. За розрахунками, щоб лікарня була ефективною, вона повинна обслуговувати 150-200 тис. мешканців. На мою думку, це абсолютно правильно. Однак я також враховую іншу вимогу. У районі повинна бути розташована адміністрація, що має наглядати за законністю діяльності органів місцевого самоврядування. Щоб таку функцію виконувати ефективно, райони не повинні